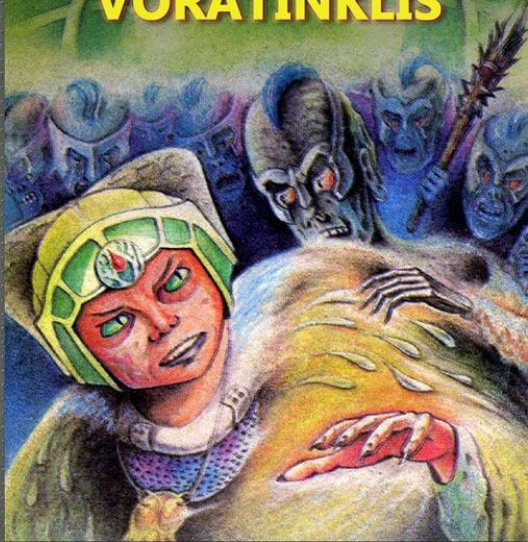

Raganų pasaulis: #2

Andre Norton

RAGANŲ PASAULIO VORATINKLIS

Knygute.lt

Andre Norton

RAGANŲ PASAULIS: #2
**RAGANŲ PASAULIO
VORATINKLIS**

Fantastinis romanas
ir apysaka

Andre Norton

Witch World Series 1:

The Estcarp Cycle #2, Witch World #2

WEB OF THE WITCH WORLD

Saimonas Tregartas, Žemės žmogus, atsidūręs Raganų pasaulyje, patenka į patį ten siaučiančio karo sūkurį. Saimonas žino, kad jis su savo burtininke žmona neturės ramybės tol, kol nesuras grobikų kolderų irštvos, kol neaptiks Vartų, pro kuriuos it maras plūsta nežemiškos civilizacijos pabaisos. Tačiau klastingas priešas nesnaudžia: pamažu, bet atkakliai jis rezga RAGANŲ PASAULIO VORATINKLĮ

Andre Norton
WEB OF THE WITCH WORLD

London, Gollancz, 1978

Iš anglų kalbos vertė JONAS BULOVAS ir
ANITA KAPOČIŪTĖ

Copyright © Andre Norton, 1964

Viršeliui panaudotas A. Šimkausko paveikslas

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1993

© leidykla Knygute.lt, 2017

Turinys

**RAGANŲ PASAULIO
VORATINKLIS**

SMĖLIO SESUO

RAGANŲ PASAULIO VORATINKLIS

1. Iššūkis

Naktį siautė audra. Viesulo gūšiai plakė senąją pilį, liūtis čiurkšlėmis čaižydami bokšto langus. Bet pro Pietų Forto sienas vėtros šėlsmas persidavė slopiu gaudimu, ir šis garsas Saimoną Tregartą veikė raminančiai.

Ne, į audrą jis beveik nekreipė dėmesio - argi tokį vėtytą ir mėtytą žmogų galėtų paveikti gamtos stichija? Vis dėlto šią ankstyvą priešaušrio valandą jis kaip sargybinis stengėsi įsiklausyti į tolimiausius garsus, nes jautė kažin kokį blankų, neaiškų nerimą. Pilkšva šviesa išsklaidė šešėlius, audra liovėsi, o nerimas liko.

Saimonas ištiesė ranką skersai lovos. Judesys buvo beveik nesąmoningas, lygiai kaip ir jį užplūdęs jausmas: nors kol kas nesuprato, kas atsitiko, geidė kito žmogaus artumos.

Pirštis pajuto kūno šilumą ir švelnią odą. Jis pasuko galvą. Lempa nedegė, bet blandžios išskaidytos šviesos pakako, kad įžiūrėtum gulinčiąją šalia. Pasitikusios jo žvilgsnį plačiai atmerktos akys nesutriko, bet jų gelmėje ruseno

tasai pats nerimas, kurį jautė Saimonas.

Dželita, buvusi Estkarpo burtininkė, o dabar jo žmona, staiga pakilo. Juodi šilkiniai plaukai išslydo iš po Saimono skruosto ir pasklido ant jos pečių. Delnais prisidengusi nedideles stangrias krūtis, ji žvalgėsi po menę. Lovos užuolaida šią tvankią naktį buvo atidengta.

Savo dabartinį gyvenimą Saimonas Tregartas įvairiu metu vertino labai skirtingai. Kai mintyse jis nuklysdavo į praeitį, dabartis imdavo rodytis įkyriu sapnu, bet vos praeitį pamiršdavo, pasaulis kaipmat nusidažydavo realybės spalvomis. Kas gi jis toks? Buvęs armijos karininkas, kriminalinis nusikaltėlis, išvengęs žiaurių bendrų keršto? Gelbėdamas savo gyvybę, jis pasinaudojo Jorgo Petronijaus paslauga ir perėjo pro "vartus", suręstus iš akmeninių luistų. Buvo kalbama, kad kiekvienas, pasiryžęs juos peržengti, paslaptingu būdu dingsta iš savo pasaulio ir patenka į kitą, artimesnę to žmogaus sielai ir palankesnę skleisti jo sugebėjimams. Vienas tokių ir buvo Saimonas Tregartas.

Čia, Estkarpo Pietų Forte, dabar gulėjo lovoje jau visai kitas Tregartas - pietinės Sienos Gynėjas, prisiekęs tarnauti Galios valdovėms ir paėmęs žmoną iš šios archainės šalies burtininkų. Šis "dabar" kaip tik ir buvo tasai laikotarpis, kai

dabartis visiškai užgožė praeitį, ir jis, peržengęs nematomą ribą, jautėsi galutinai susiliejęs su pasauliu, kuriame taip netikėtai atsidūrė.

Tregartą vėl persmelkė aštri nelaimės nuojauta, nutraukusi apmąstymų kirbinę apie gyvenimo vingius ir paskirtį naujajame pasaulyje. Kaip ir prieš akimirką Dželita, Saimonas staigiai pakilo ir atsisėdo greta žmonos, liesdamasis prie jos petimi. Jo pirštai instinktyviai sugniaužė arbaleto rankeną. Atrodė gal kiek absurdiškai - juk nebuvo girdėti jokio signalo stoti mūšin, išskyrus nesuprantamu būdu nujaučiamą kažin kieno pagalbos šauksmą.

- Saimonai, - Dželitos balsas buvo žemesnis nei visada ir virpėjo.

- Taip, aš irgi jaučiu, - Saimonas nuslydo nuo plačios pakylos ir siektelėjo krėslo, ant kurio gulėjo drabužiai. Netoli Pietų Forto sienų arba jo apylinkėse kažkas atsitiko. Jis mintyse ėmė svarstyti įvairias prielaidas. Karsteniečių puolimas iš jūros? Saimonas buvo tikras, kad per kalnus hercogo kariauna negalėjo prasiveržti: ten patruliavo sakalininkai ir jam pavaldūs sienos gynėjų būriai. O gal netikėtas smūgis iš Alizono pusės? Rūstus šiaurinio kaimyno tylėjimas seniai kėlė įtarimą...

Saimonas avėsi aulinukus, segėsi diržą, ir

staiga jam šovė į galvą dar viena mintis, nuo kurios sprangus gumulas užgniaužė gerklę - kolderai! Juk jie nebuvo galutinai sunaikinti, ir atėjūnų jėga, tokia pat svetima šiam pasauliui kaip ir jis pats, dabar, ko gero, atkuto ir vėl grasina Estkarpui.

Praėjo jau keletas mėnesių nuo tų įvykių, kai jie atmušė šio klastingo priešo ataką, o Gormo saloje įrengtą kolderų tvirtovę paėmė šturmu. Kai kolderų mėginimas pajungti kaimyninį Karsteną žlugo, apie juos nieko nebuvo girdėti. Tiesa, jiems tebe priklausė Ilio pilis, tačiau ji stūksojo tyli, o Estkarpo karinės pajėgos nesugebėjo nei iš jūros, nei iš sausumos įveikti nematomo barjero, juosiančio Ilio sienas bei bokštus. Saimonas ir nesitikėjo, kad pergalė Gorme visiškai sunaikino Koldero grėsmę: pavojus liks tol, kol svetimšaliai bus galutinai išvyti užjūrin. O ir be jų rūpesčių pakako: Alizonas šiaurėje priminė pasiutusį šunį, grasinantį atitrūkti nuo grandinės, o Karstenas pietuose buvo panašus į snaudžiantį ugnikalnį, galintį bet kurią akimirką išsiveržti.

Saimonas įsiklausė į tylą, laukdamas pavojų skelbiančio varpo dūžių - juk sienos gynėjų, kurie sudarė forto įgulą, nebuvo įmanoma užklupti netikėtai. Bet pavojaus signalas taip ir nenu-

skambėjo.

- Saimonai! - riktelėjimas perskrodė tylą taip šaižiai ir įsakmiai, kad jis grįžtelėjo atgal, priekin atstatęs ginklą.

Blausioje šviesoje Dželitos veidas bolavo mi-ruoliška vėsa, o akys atrodė bespalvės, ir sunku buvo suprasti, ką jos spinduliuoja - baimę ar dar kažką. Moteris stovėjo užsimetusi tamsiai raudoną plono audinio suknią ir prilaikė ją rankomis, kurių taip ir nespėjo sukišti į rankoves. Drabužis slydo grindimis jai iš paskos, kol Dželita lunatiška eisena apsuko lovos pakylą ir priartėjo prie Saimono. Ne, vis dėlto moteris nebuvo transo būsenoje, netgi baimė nekaustė jos judesių.

- Saimonai, aš visiškai nepasikeičiau!..

Šie žodžiai jį paveikė labiau nei riktelėjimas - jie persmelkė skausmu, ir Saimonui dingtelėjo, kad šis skaudulys jo greitai neapleis, galbūt ateity netgi didės. Tai štai kur šuo pakastas! Vadinasi, jai vis dar svarbu? Taip svarbu, kad jiems tapus vyru ir žmona, visą šį laiką ji jautėsi regresuojanti ir dėl to kankinosi? Gi kita jo sąmonės pusė, mažiau pasiduodanti emocijoms, ėmė ginti Dželitą. Kerėjimas buvo neatsiejamai susijęs su jos gyvenimu; ji kaip ir kitos burtininkės didžiavosi savo magiškąja Galia ir jautė pa-

sitenkinimą, sugebėdama ją valdyti. Kai apsisprendė gyventi su Saimonu, turėjo atsisveikinti ir su šiuo talentu, nes pagal nežinomos prigimties dėsnius burtininkės visam laikui prarasdavo Galią. Tai jis privalėjo suprasti ir įvertinti iš anksto!

Saimonas ištiesė jai ranką, nors iš tikrųjų troško žmoną apkabinti ir karštai prispausti prie krūtinės. Jų pirštai susigniaužė, ir jis pajuto, kaip džiaugsmas, kurį spinduliavo kiekviena jos kūno ląstelė, ima persiduoti ir jam.

- O kaipgi tu... - Saimonas norėjo paklausti, bet ji nutraukė vyro žodžius,

- Klausyk, viską tebejaučiu savyje - aš nieko nepraradau. Ak, Saimonai, nors tapau moterimi, iki šiol išlaikiau kerėjimo Galią!

Jos delnas atsigniaužė, suknia nuo pečių nuslydo žemyn, o pirštai instinktyviai siektelėjo krūtinės, ieškodami magiškojo akmens, su kuriuo teko išsiskirti per tuoktuves.

Kai neužčiuopė amuleto, kažkada padėdavusio suvaldyti netikėtai užplūdusią energiją, Dželitos akys apsiblausė. Paskui ji pakluso senam įpročiui ieškoti išeities iš bet kokios situacijos: pasitraukė nuo Saimono ir sustingo, šiek tiek palenkusi galvą, tarsi mėgindama į kažin ką

įsiklausyti.

- Aliarmo negirdėt, - Saimonas pakėlė suknią ir užmetė jai ant pečių.

- O aš ir nemanau, kad tai antpuolis, - atsakė Dželita. - Tačiau juntu netoliese daromą piktą darbą.

- Bet iš kur arba iš ko visa tai sklinda?

Moteris tebestovėjo budriai sukklususi, ir Saimonas suprato, kad ji stengiasi išgirsti ne išorinius garsus, o tai, ką byloja magiškoji Galia. Jo nerimą pakeitė troškimas veikti - bet prieš ką?

- Loiza!.. - pagaliau ištarė Dželita prislopintu balsu ir energingai nužingsniavo prie drabužių skrynios. Ji ėmė skubiai rengtis, bet ne namų drabužiais: pirmiausiai išsiėmė odinę liemenę, kurią paprastai dėvėdavo po šarviniais marškiniais.

Loiza? Saimonui buvo sunku patikėti, kad jai gresia nelaimė, bet negalėjo abejoti žmonos nuojauta. Likimas jų ketvertą sujungė kovose už Estkarpo ir savo pačių laisvę. Visi petys petin kovėsi prieš blogį, kurį Kolderas atnešė į šią dar neseniai buvusią nuostabią planetą: Saimonas Tregartas - ateivis iš kito pasaulio; Dželita - Estkarpo burtininkė; kažkada iš Gormo išguitas Koris - gvardiečių kapitonas, o vėliau Estkarpo

senešalas ir maršalas; Loiza, Verleno įpėdinė, - teisėta paveldėtoja pakrantės pilies, kurios valdovai daugelį metų apiplėšinėdami nelaimėn patekusius laivus, sukaupė savo saugyklose milžiniškus lobius. Po tuoktuvių per tarpininkus su hercogu Ivianu, Loiza pabėgo iš pilies, drauge išlaisvindama Verlene įkalintą Dželitą. Abi nusigavusios į Karsą, veikė prieš hercogą ir jo pakalikus. Vėliau Loiza, apsirengusi šarvais ir apsiginklavusi kardu, su Estkarpo kariais dalyvavo mūšyje šturmuojant Gormą. Ten pat, Siparo citadelėje, ji prisiekė būti ištikima Koriui. Ši iš pažiūros trapi mergaitė pasirodė esanti stiprus ir drąsus karys.

Dabar jai, ko gero, gresia nelaimė - juk Dželita aiškiai pasakė: Loizai.

- Bet Loiza šiuo metu turėtų būti Eso pilyje, - vis dar dvejojo Saimonas, rengdamasis šarvais.

- Esas - šalies širdis, ir jeigu priešas išdrįso...

- Negaliu net paaiškinti, - atsiliepė Dželita. - Jūra... Mano reginyje svarbiausia - jūra.

- O Koris?

- Ne, regis, jo nėra... O, jeigu dabar turėčiau amuletą, - ji užsitempė aulinukus. - Be magiškojo akmens galiu tik spėlioti, kas šmėžuoja migloje. Kurlink slenka šešėliai matau, bet jų

nejžiūriu. Ir vis dėlto Loizai gresia pavojus, kuris siejasi su jūra.

- Kolderai? - pagaliau Saimonas išsitarė apie baisiausią savo prielaidą.

- Kolderų uždangos taip pat nejaučiu, tik gir-džiu pagalbos šauksmą. Saimonai, mes priva-lome skubėti į pietvakarius, - ji pasisuko šia kryptimi į sieną ir taip jį įsistebeilijo, kad pa-manytum - permato kiaurai.

- Vykstam, - trumpai paragino jis.

Gyvenamojoje forto dalyje dar tvyrojo mie-guista tyla, bet išėję iš menės ir atsidūrę ant laiptų, jie išgirdo, kaip keičiasi sargyba.

- Sukviesti raitelius! - Saimonas riktelėjo apa-čion.

Jų įsakymą išgirdo: nuaidėjo kiek nustebinto žmogaus atsakas, ir dar nespėjus jiems nusi-leisti į kiemą, sutrimitavo pavojų.

Forto įgula kiekvieną akimirką buvo pasiren-gusi atmušti netikėtą ataką - praėjusį pavasarį ir vasarą ne kartą skambėjo pavojaus signalas, kviečiantis karius ginti sieną. Smogiamąsias pilies pajėgas, kurioms vadovavo Saimonas, iš esmės sudarė senajai rasei priklausę Karsteno pabėgėliai....